Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 25 вересня 2007 року № 39 (203)

ЗАЯВА

КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Український народе!

30 вересня – час вибору для кожного з нас.

Україна обиратиме перспективний шлях національного розвитку.

Ми маємо шанс збудувати європейську демократичну Українську державу, в якій будуть забезпечені всі права її громадян.

Конгрес Українських Націоналістів підтримує обраний Президентом Віктором Ющенком курс побудови демократичної правової Української держави і її інтеграцію в коло вільних європейських країн.

Ми усвідомлюємо, що від результатів парламентських виборів значною мірою залежить і результат президентських виборів, що матиме для України доленосне значення.

Ставлячи інтереси нації і держави вище партійних і усвідомлюючи важливість перемоги пропрезидентських сил на позачергових парламентських виборах, Конгрес Українських Націоналістів прийняв рішення не брати участі у виборах самостійно, – щоб не відбирати частини голосів від пропрезидентських сил.

У складній політичній ситуації, що склалася напередодні позачергових виборів до Верховної Ради, за умов, коли антиукраїнські сили, діючи у супрязі з Москвою, фактично намагаються нав'язати українському народові колоніальний зашморг, грубо і цинічно нехтуючи Конституцію і грабуючи країну, ми звертаємося до виборців: гуртуймося довкола Президента Віктора Ющенка! Голосуймо за пропрезидентський блок "Наша Україна – Народна самооборона"!

Від нашого з вами вибору залежить, який шлях обере Україна: шлях цивілізованого, демократичного розвитку, за якого будуть гарантовані права і свободи українських громадян, чи шлях в нікуди, куди нас намагається завести "п'ята колона" Москви – Партія регіонів, комуністи, соціалісти і їм подібні апологети вчорашнього дня, носії зла і брехні. Українські громадяни на собі вже сьогодні відчули їхнє "покращення життя" – значне зростання цін на житло, продукти харчування, газ, бензин, електроенергію, різке підвищення тарифів на комунальні послуги, невиплачені пенсії, затримки з зарплатами, вимирання села, незабезпеченість молодих сімей житлом, цинічний дерибан землі, зухвале рейдерство, судова вакханалія, нечуваний розгул злочинності... Все це – результати діяльності теперішнього уряду, сформованого т. зв. антикризовою коаліцією, яка фактично завела Україну в глухий кут.

Сьогодні вони знову обіцяють. Сьогодні вони знову брешуть, ніби нам стало жити краще. Жити краще стало їм – лише статки головного донецького олігарха за рік подвоїлися і досягли 18,7 мільярда доларів. Саме тому вони так чіпляються за владу – тому що бояться відповідати за награбоване перед народом.

Конгрес Українських Націоналістів звертається до свого членства та прихильників, а також до всього українського народу: підтримаймо зусилля Президента Віктора Ющенка для забезпечення перемоги пропрезидентських сил на позачергових виборах до Верховної Ради. Ця перемога дозволить сформувати пропрезидентську більшість та уряд народної довіри і відкриє шлях до побудови української України!

Слава Україні! Героям Слава!

Голова Конгресу
Українських Націоналістів
Олексій ІВЧЕНКО

КУН В ДІЇ

МОЛОДЬ – МАЙБУТНЄ КОНГРЕСУ

20 вересня в Києві відбулася зустріч Голови Конгресу Українських Націоналістів Олексія Івченка з керівниками молодіжних референтур обласних організацій партії.

Під час зустрічі

Виступаючи перед молоддю, Голова Конгресу детально обґрунтував позицію КУН щодо нинішніх дочасних виборів. "Відповідно до рішення Головного Проводу Конгресу, – зазначив Олексій Івченко, – КУН не бере участі у позачергових виборах до ВРУ. Така позиція зумовлена тим, що умовою об'єднання у виборчий блок "Наша Україна – Народна Самооборона" є саморозпуск партій-учасників блоку після виборів та злиття їх в єдину партію. Це є неприйнятним для Конгресу, оскільки КУН є правою політичною партією, яка формує свою діяльність на засадах ідеології українського націоналізму та ідеологічно відмінною від партій ліберально-демократичного спрямування, які входять у блок". Конгрес не розділяє позицію тих, хто у ході виборчої кампанії під національно-патріотичними гаслами веде боротьбу проти всіх, у тому числі проти Президента. Разом з тим, як зазначив О. Івченко, члени КУН по всій Україні активно працюють у виборчих комісіях та агітаційних групах.

Учасники зустрічі мали можливість з перших уст почути про роботу голови Конгресу Олексія Івченка на посаді голови НАК "Нафтогаз України", про причини розгорнутої кампанії з намаганням скомпрометувати його як першого етнічного українця, котрий очолював цю стратегічну галузь та досяг позитивних результатів.

Під час зустрічі також обговорювалися питання підготовки до відзначення 65-ї річниці УПА та 15-річчя від дня заснування КУН, організації і проведення чергового 11-го Великого Збору Конгресу, який відбудеться 20 жовтня. Відбулася жвава дискусія щодо позиції партії з інших актуальних питань сучасної української політики, внутріпартійного життя, роботи з молоддю. Олексій Івченко закликав молодих конгресівців активно долучатися до підготовки нової редакції Програми партії.

Голова партії відповів на запитання та закликав молодь взяти активну участь у розбудові і зміцненні Конгресу, щоб на наступних чергових виборах до ВРУ подолати 3-х відсотковий бар'єр і мати в українському парламенті праву фракцію.

У зустрічі також взяли участь заступник голови КУН Володимир Борейчук, голова секретаріату Головного Проводу Степан Брацюнь, члени Головного Проводу: заступник голови Львівської ОО КУН Роман Дідусь і керівник молодіжної референтури КУН Василь Попович.

Прес-служба КУН

УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР

ВИПРОБУВАННЯ ДЛЯ РОЗУМУ І СЕРЦЯ

Кожен з нас ще має час для того, щоб, зваживши на терезах красиві слова і реальні вчинки тих, хто до нас промовляє з трибун і телеекранів, зробити свій вибір. Вибір, від якого великою мірою залежить майбутнє України.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ,
"Нація і держава"

Через кілька днів відбудуться позачергові вибори до Верховної Ради України. Спробуємо зробити побіжний огляд сил головних учасників теперішніх політичних баталій, спрогнозувавши при цьому результати перегонів. При цьому будемо базуватися на результатах численних соціологічних досліджень, які останнім часом проводяться практично безперервно не менш ніж десятком соціологічних служб. (Цілком можливо, що цих служб є більше, але кажу лише про ті, які регулярно оприлюднюють результати своїх досліджень у ЗМІ).

Щоправда, наскільки об'єктивними є ці результати? Нещодавній скандал довкола одного з таких центрів, коли виявилося, що його директор отримав чотири тисячі доларів (зовсім небагато, як на теперішні розцінки, але й соціологічна структура, про яку йдеться, маловідома) за те, щоб "намалювати" кілька відсотків одному з аутсайдерів теперішніх перегонів, підтверджує підозри про ймовірний замовний характер багатьох подібних соціологічних досліджень.

Також кажуть про колективну "змову" трьох лідерів виборчих перегонів, які нібито зацікавлені в тому, щоб до майбутнього парламенту не пройшов ніхто, крім них, а відтак і "проплачують" усі ці опитування.

Хтозна, може й так. Але все ж спробуємо, базуючись на оприлюднених у пресі статистичних даних, зробити деякі висновки.

"ДОНЕЦЬКІ": З ВЄЩАМІ НА ВИХОД?

З певністю можна сказати лише те, що до парламенту, якщо керуватися результатами соціологічних опитувань, потрапляють три політичних сили (ПР, БЮТ, НУ-НС), а також, цілком вірогідно, КПУ. Всі опитування показали, що перше місце посідає Партія регіонів. Соціологи їй "дають" від 24,5% (Фонд громадської думки "Україна", березень 2007 року) до 43,3% (так званий "рейтинг довіри", Центр "Соціальний моніторинг" і Український інститут соціальних досліджень, липень 2007 року).

Закінчення на 3-й стор.

УКРАЇНА БУДЕ УКРАЇНСЬКОЮ!

Відкритий лист Всеукраїнського Братства ОУН-УПА та Всеукраїнського товариства політв'язнів і репресованих

Дорогий український народе!

Звертаються до тебе люди, для яких Україна не просто слово, а зміст життя. Люди, які боронили права українців у найважчий час окупації червоним і коричневим фашизмом, поляками та іншими "визволителями".

Люди, за якими роки підпілля, довгі роки концтаборів, виселення та постійний нагляд КДБ. Люди, які не могли і не можуть бездіяльно спостерігати, коли наш народ стоїть на роздоріжжі і не знає, куди йому йти.

Настав час виборів. До тебе, народе, звертаються всі партії, пропонуючи руку, щоб витягнути з того трясовиння, в яке самі тебе завели. Мало того, вони невпинно штовхають тебе до краю імперської прірви, щоб остаточно втопити у великоросійському багні. Перед у цій юдиній праці ведуть комуністи, соціалісти та великоросійські шовіністи, на руках яких кров та муки мільйонів українців.

Тепер, забувши про те, що вони робили, соловейками співають, виставляючи себе оборонцями видуманого ними "народу України". Немає вже українського народу, Української держави, української економіки, української промисловості, – усі ми з українців перетворилися на вітчизняників. І маленький українець виростає космополітом, якого загорнути у великоросійський котел під прикриттям слов'янства стає набагато легше.

Отже, хто є хто і куди він кличе? Комуністична партія. "Наш Бог не що інше, як людська раса, об'єднана любов'ю. Шлях до такого єднання – соціалістична революція, в якій десятки мільйонів будуть замучені і знищені" (Мойсей Гессе – наставник та учитель Карла Маркса і Фрідріха Енгельса).

"Після приходу до влади нас почнуть вважати чудовиськами, на що нам, звичайно, наплювати" (Карл Маркс).

"Призначати своїх начальників і розстрілювати змовників і тих, хто вагається, ні в кого не питаючи і не допускаючи ідіотської тяганини" (Володимир Ленін).

Їхні слова не розійшлися з ділом. Мільйони мирних людей загинули в катівнях ЧК. "Уничтожим буржуя, как класс! Уничтожим кулака, как класс! Уничтожим врагов народа! Уничтожим контрреволюцию! Уничтожим бандеров!"

Ось коли народився червоний фашизм, з якого Гітлер узяв приклад!

За час репресій ЧК, НКВД-КДБ знищило більше 20-ти мільйонів людей. Окрім цього, голодомори 1921–1923, 1932–1933, 1946–1947 років забрали 15 мільйонів людей, згідно з радянською статистикою.

Радянсько-німецька любов була в 1920–1930 роках міцною. Червона армія та рейхсфера обмінювалися навіть розвідданими. На радянських авіазаводах будувалися німецькі літаки "Юнкерс", на танкодромах училися німецькі танкісти, в авіашколах німецькі летуни. Ця ідилія червоного та коричневого фашизму за-

вершилась у 1939 році пактом Ріббентропа-Молотова та завоюванням Польщі, та спільними парадами червоної армії з вермахтом, що фактично поклало початок Другій світовій війні.

Під ударами вермахту впала Франція, але війну продовжила Англія. І співпраця комуністів із гітлерівцями продовжилась. Кораблі радянського північного флоту діляться з німецькими рейдерами даними про дислокацію англійських кораблів. По сибірській залізниці перекидаються змінні екіпажі німецьких піратських кораблів, а в Німеччину відправляються поранені та хворі моряки. Німецькі рейдери, які діяли біля побережжя Норвегії, приводили захоплені ними кораблі в Мурманськ, де зустрічали дуже теплий прийом. Радянські танкери заправляли німецькі рейдери як в портах, так і у відкритому морі. Ця комуно-нацистська співпраця тривала до червня 1941 року, коли почалась німецько-радянська війна, яка принесла нові мільйони смертей усьому світові.

І ось тепер послідовники цих монстрів, які фактично допомогли розв'язати Другу світову війну, говорять про врятування ними світу від фашизму і пропонують себе як наших "захисників". Думай, дорогий українцю, думай. Ти тепер знаєш правду про їхню облуду.

Партія соціалістів Мороза – це перефарбовані лиси. Вона створена після заборони комуністичної партії на початку 1990-х років. Отже, це комуністи під іншою назвою, їхня ідеологія – той же червоний фашизм, тільки не такого яскравого червоного кольору, та ж проросійська політика. А отже, орієнтація не на українську незалежність, а на великий радянський союз.

Наші слова підтверджує теперішня їхня політика, вимога другої офіційної мови. Отже, уважно думай, шановний українцю.

Партія прогресивних, а краще сказати, агресивних соціалістів – це ті ж самі великоросійські комуністи, які не приховують, що, отримавши владу, будуть діяти методами ЧК.

Партія регіонів – це великоросійські шовіністи, які сплять і бачать себе в обіймах старшого брата. Вони керуються не добром України, а виключно потребами Москви. Це ясно видно з їхньої політики, яка всі ці роки спрямована на те, щоб, не дай Бог, не образити Кремль, і якнайміцніше прив'язати нас до московського воза, до московського нафтогазового крана та якнайбільше узалежнити Україну від Росії...

Читаємо в ЗМІ, бачимо по телебаченню: як це так, що олігархи об'єдналися з комуністами та соціалістами, що їх об'єднує? На це питання дуже легко відповісти, їх об'єднує ідея "Великої неделімой матушкі – Россії".

БЮТ, на нашу думку, подібний до Партії регіонів, але проукраїнського спрямування. А оскільки він союзник "Нашої України", то не будемо обговорювати їхню політику. Тож думай українцю, думай.

Всеукраїнське об'єднання "Свобода". Сама назва говорить про об'єднання, а праця "Свободи" спрямована на роз'єднання проукраїнських демократичних сил, на критиканство та лиття бруду не на ворогів, а на своїх, що свідчить про недалекоглядність та нерозуміння сьогоденної політичної ситуації. Така праця тільки на руку ворожим силам в Україні. Цитуємо для вас 7 пункт політичних вказівок розділу ставлення ОУН до питання державної влади під час війни – це травень 1941 року: "ОУН перебере відразу повноту державної влади на західноукраїнських землях, як одинока та організована сила, і змагатиме до того, щоб своїм вкладом у визвольну боротьбу та державне будівництво зайняти зразу провідне місце в цілій Україні.

Одначе, якщо б на осередніх і східних українських землях постав скорше інший – самостійницький центр, який з успіхом зорганізує визвольний зрив і будову держави, опанує своєю владою більший простір України, та дійсно стоятиме на платформі повної суверенности і соборности України, тоді ОУН визнає його центральною владою України і йому підпорядкується державна влада, встановлена ОУН на опанованих нею теренах"... Тож думайте, хлопці, думайте.

Інші малі партії – це інструмент у грі більших партій для відбирання голосів у противника. Це ясно, як день, і над цим думати не треба.

Блок "Наша Україна". Об'єднання всіх національно-свідомих українських сил – 9 партій. Отже, їх у даній ситуації кожен українець повинен підтримувати.

Скажіть, хтось забирав владні повноваження чи хотів отруїти Леоніда Кравчука? Може, хотіли це зробити з Леонідом Кучмою?! А Президента Ющенка хотіли вбити і владні повноваження забрати. Чому? Бо перші два вели проросійську політику, а третім став нарешті українець, який повів проукраїнську політику, тому його хотіли знищити. Звідси висновок: українці, голосуйте за блок "Наша Україна". Він користується підтримкою більшості українців, які хочуть бачити Україну справді українською державою, які хочуть, щоб українці зрозуміли: княжі міжусобиці довели нас до польської неволі, гетьманські міжусобиці довели до великої Руїни та колоніального московського рабства.

Теперішні політичні міжусобиці знову дають можливість на 16-му році незалежності підняти голову великоросійському шовінізму та червоному фашизму.

Спам'ятайтеся, люди, згуртуйтеся навколо блоку "Наша Україна – Народна самооборона", і голосуйте за них! Вдарте ворога кулаком, а не розчепіреними пальцями. І коли це станеться – Україна буде українською!

Слава Україні!

Від імені Всеукраїнського Братства ОУН-УПА

Михайло ЗЕЛЕНЧУК,

Всеукраїнського товариства політичних в'язнів і репресованих, учасник бойових дій ОУН-УПА, член проводу і голова Івано-Франківської обласної організації ВТПВР

Орест ДИЧКОВСЬКИЙ

ПАМ'ЯТІ МИРОСЛАВА МЕЛЬНИКА

Із сумом повідомляємо, що 16 вересня на 79-му році життя відійшов у вічність один із засновників КУН, багатолітній заступник Голови КУН сл. пам. Слави Стецько Мирослав МЕЛЬНИК. Він зробив вагомий внесок у справу здобуття і становлення Української держави. Все життя Мирослав Мельник був взірцем служіння Україні і українській нації. Зокрема, саме за його допомоги було відремонтовано будинок на вулиці Ярославів Вал, 9, де розміщувався офіс Конгресу. Похований друг Мирослав на цвинтарі у Дем'яновому Лазі на Івано-Франківщині. Схиляємо голови перед світлою пам'яттю Мирослава Мельника і висловлюємо глибокі співчуття дружині, рідним і близьким покійного.

Конгрес Українських Націоналістів

МИКОЛІ ЯНЧУКУ ПРИСВОЄНО ПОЧЕСНЕ ЗВАННЯ "ЗАСЛУЖЕНИЙ ЛІКАР УКРАЇНИ"

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів вітає довголітнього члена Головного Проводу Конгресу, депутата Хмельницької обласної ради, начальника управління охорони здоров'я Хмельницької облдержадміністрації Миколу Янчука із присвоєнням почесного звання "Заслужений лікар України".

Визначним є те, що цю відзнаку Микола Янчук отримав із рук Президента України Віктора Ющенка на багатотисячному віче в місті Хмельницькому 22 вересня цього року з нагоди 70-річчя заснування Хмельницької області.

Ми пишаємося досягненнями в становленні і розбудові Української держави провідних членів Конгресу. Ваш успіх ми розцінюємо і як наш успіх. Бо з кожною такою відзнакою партія доводить, що в наших лавах є і ще будуть справжні сподвижники та знавці своєї справи, які отримують найвищі відзнаки Української держави.

Зичимо Вам, друже Миколо, подальших успіхів у важливій галузі охорони здоров'я та в особистому житті.

Голова Конгресу Українських Націоналістів
Олексій ІВЧЕНКО

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценько Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР

ВИПРОБУВАННЯ ДЛЯ РОЗУМУ І СЕРЦЯ

Світлина Святослава МІЗЕРНЮКА

Певну тенденцію можна спостерегти: за деякими винятками (як-от аномальні 24,5 і 43,3 відсотки), упродовж останніх кількох місяців спостерігається певне зниження симпатій до лідера виборчих перегонів. Останні опитування свідчать, що за регіоналів готові віддати голоси приблизно 29–30% виборців.

Однак з виборчими перспективами Партії регіонів далеко не все так добре, як це може комусь видатися. Адже результати соціологічних опитувань можна трактувати по-різному, розуміючи механізми їхнього проведення. Разом з тим, оприлюднені днями у пресі результати закритих соціологічних опитувань, проведених виборчим штабом Партії регіонів, засвідчили різке падіння рейтингу цієї політичної сили – до 23%. Правда це чи ні, однак ті ж джерела повідомили про відсторонення від роботи у виборчому штабі регіоналів американських політтехнологів, які працювали на них. Оглядачі вважають запізнілими деякі останні ініціативи регіоналів (зокрема, щодо впровадження російської мови як другої державної, питання щодо НАТО, подвійного громадянства тощо) – упродовж останніх кількох місяців Партія регіонів втратила певну частину своїх прихильників, принаймні не менше 3–5%. Дехто з аналітиків вважає помилковим і згубним для цієї партії те, що її керівництво, вирішивши, що Схід і Південь проголосує за ПР за будь-яких обставин, спробувало "завербувати" на свій бік виборців з Центру, свідомо при цьому уникаючи дражливих для цього регіону тем щодо мови, НАТО тощо. Як наслідок – втратили частину прихильників Сходу і Півдня, і не залучили до свого табору виборців з центральних областей.

У Партії регіонів, як відомо, впродовж останнього часу істотно зміцнилися позиції Р.Ахметова. Так, його протеже Б.Колесников змінив А.Клюєва – "людину Януковича" в кріслі керівника партійного виборчого штабу. Другим номером виборчого списку поставлена Р.Богатирьова, теж зорієнтована на Ахметова. Всього ж у прохідній частині списку можна нарахувати принаймні 35 осіб, яких так чи інакше вважають залежними від найбагатшої людини України.

Оприлюднені днями у пресі результати закритих соціологічних опитувань, проведених виборчим штабом Партії регіонів, засвідчили різке падіння рейтингу цієї політичної сили – до 23%.

Що може означати посилення впливу Ахметова в Партії регіонів? Наскільки є вірогідною ймовірність того, що рано чи пізно його дорога розійдеться з дорогою В.Януковича? Наразі важко це прогнозувати, оскільки донецький олігарх зазвичай доволі обережний у політичних питаннях і намагається уникати конфліктних моментів. Це зрозуміло, адже власникові 18,7 мільярда доларів є чого остерігатися у разі загострення ситуації в країні. Можливо, існують також інші причини його розбіжностей з В. Януковичем, про які у відкритій пресі не пишеться, однак факт залишається фактом: Партія регіонів – це далеко не той моноліт, яким його намагаються представити.

Те, що криза в стані регіоналів справді існує, підтверджує зокрема і відсторонення керівника юридичного відділу О. Лукаш і заміна її на С. Ківалова, відомого своїм умінням "рахувати". Також, як повідомляється, Партія регіонів зараз масово відправляє в західні та центральні регіони юристів – спеціалістів з виборчого законодавства, з тим, щоб скасовувати там результати виборів у разі, якщо вони будуть для партії негативними. Підтвердженням цього слугують також превентивні, з елементами істерики, заяви з табору донецьких щодо відмови брати участь у виборах у разі порушення їхніми опонентами виборчого законодавства. Між тим, ніяких фактів на підтвердження своїх підозр регіонали не надають, тим часом як СБУ упродовж останніх днів зафіксувала численні порушення виборчого законодавства якраз у "вотчині" цієї політичної сили – на Сході і Півдні.

Світлина Олекси ВАЩЕНКА

Таким чином, вірогідність того, що Партія регіонів незабаром поміняє свій статус із владного на опозиційний, є доволі високою.

СКЛЕЇТИ ПОМАРАНЧЕВОГО ГОРЩИКА!

Якщо говорити про результати соціологічних опитувань щодо БЮТ, то за період від червня минулого року до цієї політичної сили не спостерігається ні різкого зростання симпатій, ні такого ж спаду. Щоправда, й тут є дуже завищений результат опитування щодо "рейтингу довіри" вже згадуваного Центру "Соціальний моніторинг" і Українського інституту соціальних досліджень, проведеного в липні нинішнього року – 34,0% голосів опитуваних. Цих же дві установи у лютому–березні цього року "показали" для БЮТ 25,0% голосів, а Центр імені О.Разумкова тоді ж – 24,9%. Був ще результат 27,9% – у лютому цього року (Київський міжнародний інститут соціології). Решта тримається в діапазоні від 14,3 (Фонд громадської думки "Україна", у червні та липні 2007 року) до 22,6% (Центр імені О.Разумкова, лютий нинішнього року). Упродовж останніх кількох місяців цей показник міцно тримається на позначці 18–20%.

Зрозуміло, що це дозволить БЮТ посісти друге місце на виборах. Якщо ж до цього додати відсотки, набрані блоком НУ–НС, то існує висока ймовірність того, що саме цих два блоки, об'єднавши зусилля у майбутньому парламенті, сформують більшість і уряд.

Однак чи існує гарантія, що цього разу "помаранчеві", у разі перемоги, таки порозуміються між собою? Хто скаже, яких меж сягають владні апетити невгамовної Тимошенко, і якими будуть українські перспективи за її ймовірного прем'єрства? Не впевнений, чи існує в президентському таборі рецепт для належного лікування "проблеми Тимошенко", однак ця жінка ще наробить чимало клопотів.

Разом з тим, для В.Ющенка, здається, наразі не існує іншого варіанту, як прийняти умови БЮТ (головна з них – крісло прем'єра), спробувавши при цьому поторгуватися за інші посади для представників "Нашої України". Нещодавно в одному зі своїх інтерв'ю Ю. Тимошенко недвозначно заявила, що сподівається на "взаєморозуміння" з В. Ющенком, в іншому ж разі вона почне активно готуватися до президентських виборів.

Не відають, що чинять? Не розуміють, що, втративши Президента Ющенка, нам доведеться вибирати між поганим і ще гіршим? І що саме на такий сценарій розраховують вороги Української держави?..

НЕ РОЗУМІЮТЬ, ЩО РОБЛЯТЬ?..

Якщо казати про блок "Наша Україна – Народна самооборона", створений, як відомо, на початку серпня нинішнього року, то його показники дещо зросли саме після рішення про створення блоку. Восени минулого року соціологи визначали, що за "Нашу Україну" готові віддати голоси в середньому 9% опитаних (щоправда, з весни цього року спостерігалася тенденція до деякого зростання – 10–11%). Опитування, здійснені тоді, коли об'єднання в один блок було ще тільки анонсовано, засвідчили, що рівень підтримки виріс до 16,9% (Фонд "Демократичні ініціативи" і фірма "Юкрейн соціолоджі сервіс", липень). У серпні цьому блокові майже всі опитування "давали" в середньому 14%, а за результатами опитування Всеукраїнської соціологічної служби, проведеного у вересні, за блок готові проголосувати 18,2% виборців. Щоправда, тут же були оприлюднені результати опитування Фонду громадської думки "Україна", згідно з якими цей показник становить 11,7%.

Є очевидним, що на зростання рейтингу НУ–НС вплинуло не лише створення такого блоку, а й більш рішучі і послідовні дії Президента Віктора Ющенка у питанні щодо проведення дочасних парламентських виборів.

У виборчому списку НУ–НС, як відомо, правий фланг відсутній повністю. Кілька представників правоцентристських партій аж ніяк не впливають на загальне ліберальне тло списку. Це, зрозуміло, викликає відповідну реакцію націоналістично налаштованих виборців, особливо в західних регіонах. Дехто з них прийняв рішення голосувати за іншу політичну силу.

Що ж, це – право виборця. Однак не забуваймо, що парламентські вибори – це своєрідна прелюдія до президентських. І дай, Боже, помилитися, але все ж скажу, що Віктор Ющенко – єдиний справді український, національний Президент – як у минулому, так і, вочевидь, на жаль, у майбутньому. Хоч як це гірко говорити, але, розуміючи жорстокі реалії теперішнього світу, приходиш до висновку, що подібного шансу для України більше ніколи не буде. Але як українські патріоти розпорядилися цим шансом? Спершу, після Майдану, відступили, повністю віддавши ініціативу в руки лібералам, які тісним колом оточили Президента. Потім же, замість того, щоб піднятися і набрати силу, зайнялися традиційним з'ясуванням стосунків між собою, безнадійно втрачаючи позиції. А тепер же, на руїнах, знайшлися "радикали", які фактично закликають взагалі "переступити" через Президента, зрівнюючи його з українофобами і захланними скоробагатьками.

Не відають, що чинять? Не розуміють, що, втративши Президента Ющенка, нам доведеться вибирати між поганим і ще гіршим? І що саме на такий сценарій розраховують вороги Української держави?..

ПЕРШІ З МАРГІНАЛІВ

Якими є шанси в інших політичних сил на проходження до Верховної Ради?

Якщо вірити результатам соцопитувань, то більш-менш спокійними в цьому питанні можуть себе почувати лише комуністи. Практично всі опитування "проводять" їх до парламенту. Щоправда, "світить" їм там не більше 4–5%. Набагато більше підстав турбуватися є у їхніх колег по коаліції соціалістів, які особливо відчутно втратили підтримку з боку своїх виборців після карколомного трюку їхнього лідера, в результаті якого той опинився на найвищій сходинці законодавчої влади. Практично всі опитування останнім часом демонструють рівень підтримки соціалістів на позначці в середньому 1,5%. Натомість відчутно виросли показники Блоку Литвина. За результатами більшості опитувань, проведених різними соціологічними службами, ця політична сила може потрапити до майбутнього парламенту. Всеукраїнська соціологічна служба, приміром, "знайшла" для Литвина у серпні аж 5,5% опитаних, а у вересні – 6%. Центр "Соціс" у серпні також оприлюднив дані, згідно з якими цей блок може отримати 4% голосів. Щоправда, тут же соцопитування Фонду громадської думки "Україна" засвідчило лише 2,7%... Такі-от соціологічні, невидимі для рядових громадян, війни.

Не мають шансів на проходження до парламенту прогресивні соціалісти Вітренко. Вочевидь, це вже назавжди, а тому для "Наташі" неминуче приходить пора пенсійних клопотів. Ну й слава Богу, скажемо їй услід. Баба з воза... Щиро будемо сподіватися, що прикладу Вітренко незабаром наслідує і її колишній партійний наставник, досі "нетонучий" політичний довгожитель і суперееквілібрист О. Мороз. Скільки б мотузці не витися...

До виборів залишається кілька днів. Кожен з нас ще має час для того, щоб, зваживши на терезах красиві слова і реальні вчинки тих, хто до нас промовляє з трибун і телеекранів, зробити свій вибір. Вибір, від якого великою мірою залежить майбутнє України.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ,
"Нація і держава"

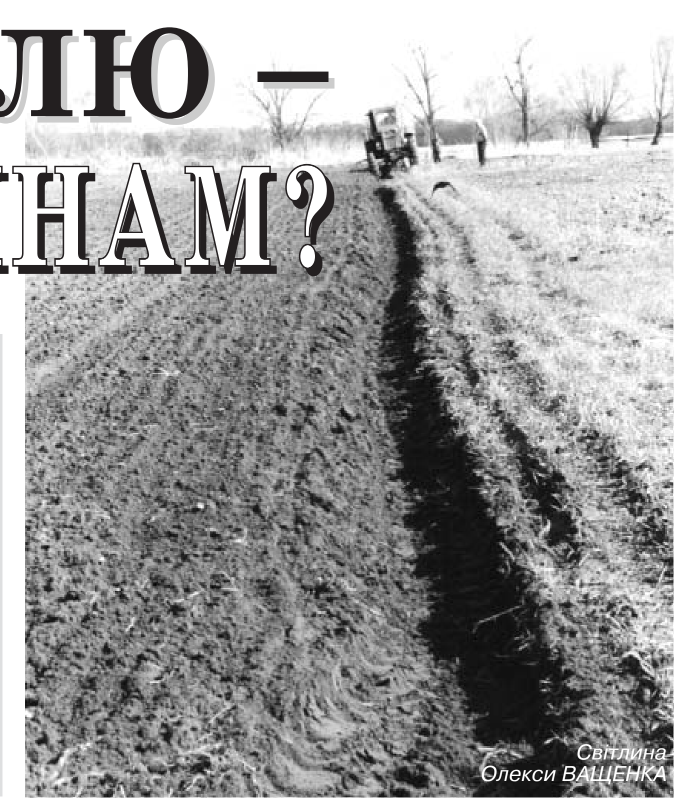
Закінчення. Початок на 1-й стор.

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ЗЕМЛЮ – СЕЛЯНАМ?

Максим СИДОРЖЕВСЬКИЙ

Через кілька місяців збігає термін мораторію на продаж земель сільськогосподарського призначення. Якщо Верховна Рада, як це було і в попередні роки, не продовжить його, з 1 січня 2008 року українська земля стане товаром і шаленими темпами почне скуповуватися олігархами.

Світлина Олекси ВАЩЕНКА

Насправді ні для кого не є секретом, що сільськогосподарські землі вже давно стали "ходовим" товаром. Паї, надані у користування селянам, активно "орендують" новоспечені земельні магнати. Селяни, в обмін на чорноземи, отримують, у кращому випадку, по кількасот гривень за гектар на рік. І вибору у людей не залишається – або вони отримують за свою землю бодай якісь гроші, або не отримають нічого. З юридичної точки зору процедура є чіткою і зрозумілою – законом оренда землі дозволена. Проте питання починають виникати, якщо уважніше придивитись до того, які умови орендарі пропонують селянам за їхню власність.

Приміром, у селі Гайворон Бахмацького району Чернігівської області фірма-орендатор під назвою "Бахмачагро" пропонує селянам підписати договори оренди землі на цілих 15 років! При цьому в договорі обов'язково окремим пунктом вказується, що орендатор має ексклюзивне право на купівлю землі або на продовження терміну дії договору або після його завершення. Тобто, простими словами, хитрий орендатор фактично привласнює землю селян на необмежений термін – виходить, тільки він має право купити землю (у випадку, якщо до того часу с/г земля стане товаром) через 15 років або продовжити оренду.

Старенькі бабусі змушені підписувати документи, які їм підсовують, адже їм не залишають іншого вибору: орендатор у разі відмови підписати папери відмовляється сплачувати селянам гроші (або їхній еквівалент у сільгоспродукції), заборговані своїм попередником, який "працював" у минулий сезон, але кудись зник. Як сказав мій знайомий, батьки якого живуть у Гайвороні, представники цієї фірми вперто відмовляються надати примірники договору "на руки", щоб можна було з ним піти на консультацію до юриста. Більше того, за словами мого співрозмовника, ходять чутки, що за цією фірмою стирчать знайомі киянам (і не тільки їм) вуха – Тетяни Засухи. Тієї самої, чоловік якої за президентства Кучми керував Київською областю. І так докерувався, що у 2005 році був оголошений у міжнародний розшук. Не знаю, наскільки можна довіряти цій інформації, але, як кажуть, сільський інтернет ще ніхто не скасовував – бабусі в селі можуть знати набагато більше, ніж це видається на перший погляд.

Але я трохи відволікся від теми землі. Так от, подібних випадків на території України безліч. Звичайно, у таких ситуаціях провину можна покласти на необізнаних селян. Мовляв, самі винні – бачили очі, що підписували. Але хто ж, як не держава, яку на найнижчих рівнях представляють місцеві сільради, має захищати людей від подібних "орендаторів"? Старенькі люди далеко не завжди мають можливість поїхати в місто, щоб проконсультуватися у нотаріуса з таких питань. А сільради натомість у багатьох випадках навіть допомагають земельним магнатам дурити довірливих селян.

Ця проблема є далеко не новою. Але для її вирішення, здається, зараз абсолютно нічого не робиться. Якщо бабусі з дідусями не мають кмітливих дітей та онуків, котрі допоможуть розібратися у таких випадках, вони приречені бути ошуканими.

Зараз, напередодні виборів, політики обережно ставляться до земельного питання. Якщо вони й роблять якісь заяви з цього приводу, то, звісно, виступають лише за продовження мораторію на продаж сільськогосподарських земель, цим самим намагаючись підняти свій рейтинг в очах селян. Ще б пак – в іншому випадку вони мають можливість здобути собі славу розбазарювачів останнього, що, бодай частково, залишилось в Україні не "прихватизованим" – землі.

Але для того, щоб сільськогосподарська земля стала об'єктом купівлі-продажу, необхідно зробити чимало на законодавчому рівні. Замало лише прийняти закони про ринок землі і про державний земельний кадастр (саме прийняття цих двох документів Верховна Рада визначила умовою, за якої у 2008 році може відбутися скасування мораторію). Необхідно прийняти кілька десятків нормативних актів про порядок реєстрації земельних ділянок, збору та надання інформації, відповідальність тих, хто буде реєструвати земельні ділянки і т.ін. Адже законноситиме доволі загальний характер і не зможе запобігти незаконній скупівлі земель.

А прийняття всіх цих законодавчих актів до кінця року залишається під великим знаком питання – парламент наразі не діє, новий склад Верховної Ради реально почне діяти, у кращому випадку, в листопаді. Зараз прийняття пакету законів, необхідних для "виходу" сільськогосподарської землі на ринок, здається просто фантастичним, беручи до уваги ті довгі роки, впродовж яких народні депутати вже "працюють" над цією проблемою.

Тож на виході, найвірогідніше, матимемо продовження мораторію ще на кілька років. А новітні "Роги і копита" продовжуватимуть видурювати землю у довірливих селян.

Під час президентських перегонів 2004-го мені в поштову скриньку підкинули книжку "Загадка Віктора Януковича". Це звичайна замовна брошура, мета якої зафарбувати чорні плями у біографії замовника білою та блакитною фарбами, щоб привабити українського виборця до його кандидатури. Але ж свідомі українці, котрі читали тогочасні газети, уже добре знали всі подробиці його життя і розуміли, кому і чому він служить. Проте одна загадка Януковича, яку автор брошури приховав, все-таки є. На неї треба звернути увагу політиків і політологів, бо саме вона дозволяє Януковичу видавати сумнівні справи за великі досягнення нашої економіки.

"ЗАГАДКА" ЯНУКОВИЧА

Валентин КОЖЕВНІКОВ,
кандидат географічних наук

Хто скаже, чому в період керівництва Кабміном Януковичем виробництво зростає швидше – на 8–12% –, ніж за прем'єрства Ю.Тимошенко і Єханурова, але соціальні програми не виконуються, якість життя погіршується? Врахуймо, що не менше половини українського виробництва контролюють російські бізнесові структури. Отже, після перемоги на президентських виборах В. Ющенка, російські фірми скоротили виробництво або почали надавати фіктивну інформацію щодо падіння його темпів. Відсутність справжніх кордонів з Росією дозволила їм вивозити з України до Росії не тільки виготовлені поза обліком товари, а й кошти. Крім того, російські підприємці широко використовують тіньові схеми розрахунків і з суміжниками, і з працівниками, що призводить до падіння надходжень податків до бюджету і в соціальні фонди.

Коли прем'єром став Янукович, російські підприємства одразу збільшили обсяги виробництва і вивели певну його частину з тіні – щоб підняти показники зростання української економіки. Однак заслуги Януковича чи членів його уряду та антикризової коаліції тут ніякої не було. Вони навіть не здатні пояснити, чому зростання економіки не призводить до підвищення рівня життя. Хоч і тут все просто – прибутки підприємств переводяться за межі України, використовуються для підвищення рівня життя наших сусідів, а тіньові розрахунки з суміжниками і працівниками не сприяють зростання податків і збільшенню надходжень до соціальних фондів.

Тому діяльність уряду Януковича щодня приносить шалені прибутки російському бізнесу в Україні і величезні збитки кожному українцю: в пенсіях, зарплатах, освіті, культурі... Голосувати за них – значить допомагати Кремлю шкодити Україні і погіршувати якість життя українців. Найбільше дивує, що за нього голосують ті люди, які найбільше знають про те, як "чесно" він боровся за посаду президента, бо самі були не тільки свідками, а й вимушеними учасниками фальсифікацій.

Але ж майже 10 мільйонів виборців таки голосували за Януковича на президентських виборах і майже стільки – за його партію на виборах до ВР. Чому? Адже голосують за нього якраз люди, які найкраще знають про пригоди його юнацьких років, його судимості, про методи керування автоколоною, донецькою адміністрацією тощо. Вони – його виборці – добре усвідомлюють, що цей лідер антикризової коаліції не здатен вирішити жодної кризи в Україні, бачать, що він не вміє керувати розумно, справедливо, відкрито, бо не здатен зрозуміти проблем України.

То чому ж вони все-таки голосують за нього? Тому що ЗМІ, підконтрольні Росії, як в Україні, так і за кордоном, сотні років ведуть антиукраїнську пропаганду, лякають українців українськими націоналістами, пророкують українському народу нещастя, якщо він, замість союзу з Росією, вибере союз вільних народів Європи. І ця пропаганда досягає своєї мети, оскільки переважна більшість її носіїв знаходиться в руках тих, для кого Україна – лише шмат території.

СПОГАДИ ПРО МАЙБУТНЄ

Вадим СОВА

Наближаються вибори... Кольорові мегаблоки, їхні грошові мішки розуміють, що народ (маленькі українці, біомаса, виборці, казли) втомився від публічної гризні, хаосу гасел і обіцянок. Але олігархам хаос потрібен, доки не розікрадено і не приватизовано останнього державного підприємства, допоки за зелені папірці не скуплено безцінну українську землю. Вибори "по-українськи" – останнім часом річ дорога і трапляються часто. Отож, коли клани розставлять крапки над "і", коли не стане, що ділити – прийде час домовлятись. Цей момент стане точкою замерзання гарячої української політики – тоді та чи інша олігархічна група знайде спільну мову з конкуруючими групами, і в нас з'явиться свій домашній путін, якому розкрутять народну любов. Однак, як казав один, Україна не Росія, отож "наш батько" буде азіатсько-європейським політичним метисом з латиноамериканським характером і з усіма наслідками, а саме – нездоланною прірвою між верхівкою і народом, жорсткими антидемократичними акціями і ручною опозицією, повною залежністю економіки від міжнародного фінансового кагалу.

Нинішній так званий цивілізований світ матеріальний. Україною правлять матеріалісти з марксистським минулим, котрі здавали на п'ятірки науковий комунізм і пам'ятають, що економічний базис вимагає відповідної політичної надбудови. Усі ознаки олігархічного режиму найгіршого зразка в України вже є, на черзі поява "міцної руки", поява політичного авторитарного режиму, котрий буде здатен гарантувати олігархам недоторканість награбованого, ту саму, часто вживану в рекламі "стабільність", але без народного "добробуту". Середній клас, котрим ніяк не може розродитись ненька Україна, не потрібен майбутньому режиму; потрібен бідний, зазомбований, трохи п'яненький електорат. Регулярність виборів при двотри-партійній системі буде забезпечувати начебто існування демократії, як от в Таїланді, Сальвадорі чи на островах Самоа, або навіть вони стануть непотрібною іграшкою, про яку постійно забувають, наче в Туркменістані. При будь-якому рівневі відносного плюралізму режиму буде встановлений характерний для всіх східних суспільств рівень животіння, котрий проголошується небувалим досягненням. Вимирання українців, можливо, не пришвидшиться, але залишиться стабільним, це безперечно. Вже зараз неконтрольовані процеси виїзду активних українців у Європу та Америку та активна міграція азіатів до України набирають загрозливих масштабів. Підписання з Євросоюзом закону про реадмісію нелегалів робить з України відстійник для кольорових мігрантів. Нова епоха переселення народів розпочинається зараз, і Україна традиційно отримає найтяжчі удари азіатських орд. При встановленні компрадорської диктатури можна прогнозувати зникнення українців як етносу наприкінці XXI століття. Залишиться хіба "політична нація" з неясним расовим обличчям і мовою.

Єдиним порятунком України від вищеописаного сценарію є прихід до влади не людей матерії, а людей Ідеї. Націоналісти з ідеалістичним світоглядом, в якому немає місця корупційним схемам, повинні об'єднатися і послідовними шляхетними вчинками, завоювавши довір'я українців, прийти до влади, щоб запобігти колапсу України і побудувати Українську Самостійну Соборну Державу.

м. Біла Церква

НЕОКУЧМІЗМ

ДІАГНОЗ: "ПРОФЕСІОНАЛИ"

Дещо про Рудьковського, Цушка та їм подібних горе-міністрів

Після "чесних" виборів 2006 року до Верховної Ради України методом нахабного підкупу, брехні та залякування Партія регіонів "сколотила" так звану антикризову коаліцію, яка взялася "покращувати" наше життя, сформувавши "уряд професіоналів". Спробую як рядовий громадянин, чиє життя ніби-то "покращується", оцінити результати роботи декого з цих "професіоналів".

Ігор ЗБІДОВАНИЙ, аналітик

ПТАШКИ ГНІЗДА МОРОЗА

Перший професіонал – це міністр транспорту Микола Рудьковський. Що пересічний громадянин нашої держави отримав від його роботи?

Збільшено ціни на квитки на залізничному транспорті, постійно зростають ціни на проїзд в автобусах міжміського сполучення. Замість того, щоб вирішувати питання пошуку шляхів фінансування галузі, Рудьковський навесні 2007 року щодня водив колони пікетувальників до Конституційного Суду. Оскільки професіонал-соціаліст, замість професійної діяльності, займався та й займається політичною діяльністю, то й у державі почалися масові аварії на залізниці. Окрім цього, з легкої руки міністра транспорту почався "дерибан" авіакомпаній, які працюють на ринку України. Тихцем прихватизовується Бориспільський аеропорт, Одеський порт. На все, на що так чи інакше має вплив міністерство, Рудьковський намагається накласти "професійну" лапу.

А ще Рудьковський десь довідався про підготовку секретаріатом Президента (!?) якихось жахливих диверсій, про що й розказав, не усвідомлюючи, що за подібні балачки держслужбовець мусить нести відповідальність, якщо не може їх підтвердити.

Наступний "професіонал", висунутий Соціалістичною партією на посаду міністра внутрішніх справ, Цушко – фотофізіономія якого дуже нагадує обличчя колгоспного бригадира. А ще в ньому є щось рекетирське. Вся Україна бачила, як Цушко вів в атаку на штурм будинку генпрокуратури колег з депутатськими значками від Партії регіонів, а також беркутівців, які нахабно виломлювали двері.

Тим часом останні статистичні дані свідчать, що кількість злочинів у державі невпинно зростає. Крім цього, повністю зупинились розслідування резонансних справ. Тільки за керівництва Цушка підсудних з залу суду можуть вбивати снайпери. Тільки за керівництва такого міністра в центральному слідчому ізоляторі на Лук'янівці можуть вбивати кількох підозрюваних за два-три місяці. Тільки за керівництва Цушка на дороги повернувся рекет у мундирах міліції, який ховається в кущах та збирає побори з водіїв. Тільки за керівництва теперішнього міністра в Києві безперешкодно грабують четвертий банк за три місяці. Якщо розібратися, то так званий професіоналізм при керівництві таким важливим міністерством може привести до того, що пересічний громадянин без самоозброєння для самозахисту не зможе спокійно виходити на вулиці міст. У роботу служби повертається правило бригадирської поруки, яке панувало в органах на початку дев'яностих років. Натомість соціально-побутові проблеми рядових працівників МВС абсолютно не вирішуються, люди в міліцейських погонах мусять знімати квартири та працювати у вільний час в охоронних фірмах, жити в надії на кар'єрний ріст та подачки керівництв відділів. "Професіоналізм" Цушка заводить роботу внутрішніх органів в глухий кут.

Третій "професіонал", висунутий Соціалістичною партією, – міністр освіти Николаєнко, який дійсно має фах педагога – ПТУ. У певну міру його можна назвати "реформатором". За перебування на своїй посаді уже в третьому уряді Ніколаєнко нареформував у галузі освіти стільки, що освітяни за голову беруться. Справа його рук – зміна оціночної системи, 12 років навчання у школі, яка аж ніяк не зможе забезпечити якісної професійно-зорієнтованої системи навчання, упереджене ставлення до проблем училищ, технікумів та коледжів. Як учні, так і педагоги до цього часу не зрозуміли: навіщо була потрібна така радикальна реформа і чим ця система покращила рівень освіти? Окрім цього, в державі закриваються вищі навчальні заклади, які за час своєї роботи визнані міжнародними організаціями та відзначені відповідними дипломами. Ці навчальні заклади позбавляються ліцензій. За час роботи цього "профі" почалась втілюватись у життя практика "укрупнення" вищих навчальних закладів: кілька успішних учбових закладів I–IV рівнів акредитації, які у своїх містах займали престижні приміщення, що сподобались певним бізнесовим структурам, зганялися наказами міністерства в один вищий навчальний заклад. Все це мотивувалось нібито переходом української освіти на європейський рівень (так званий Болонський процес). При цьому ніхто навіть і не думав дбати про сотні викладачів, які були звільнені після таких укрупнень вищих навчальних закладів, ніхто навіть і не подумав про їхнє матеріально-соціальне становище. А впливові бізнесмени, які давно точили зуби на приміщення, отримують їх.

Навіть після такого поверхневого аналізу роботи кількох "професіоналів"-соціалістів проглядається тенденція запроданства. Зокрема, ця тенденція наполегливо втілювалась серед колег лідером СПУ О. Морозом під час "сколочення" так званої антикризової коаліції. У міністерствах, де працюють ці "професіонали", якраз і панує криза, вихід з якої потребує значних зусиль українського суспільства. Окрім цього, робота цих "професіоналів" наскрізь просякнута корупцією, проти якої нібито борються соціалісти.

Мал. Святослава МІЗЕРНЮКА

ПРОЛЄТАРІЇ НА СЛУЖБІ У МІЛЬЯРДЕРІВ

Ще одна партія, яка увійшла до так званої антикризової коаліції – КПУ. Коли комуністам за квотою було надано місце у коаліційному уряді, то лідери партії нічого кращого не придумали, як запросити на посаду міністра сільського господарства людину зі сторони – Юрія Мельника. Своїх кадрів у комуністів не знайшлось. Якщо казати про діяльність цього міністерства, то тут варто згадати про допомогу фермерам, яку мали б погашати урядові структури. Виявлялось, що основна частина фермерів недоотримувала цих грошей, які були їм призначені.

Виборці, які голосували за комуністів, думали, що їхні представники будуть захищати людей найманої праці від новоявлених капіталістів. Натомість комуністи вчергове обдурили народ – продалися фінансово-олігархічному клану, так званій Партії регіонів.

СІРО-БУРО-МАЛИНОВА СУМІШ ДОНЕЦЬКОГО РОЗЛИВУ

Партія, яка утворила так звану антикризову коаліцію, а точніше є збудником політичної холери в Україні – це Партія регіонів, фінансово-олігархічний клан. Цей клан впевнений, що вони володіють такими коштами, що можуть купити весь народ України.

Дивує професійний підбір кадрів у коаліційному уряді, не кажучи вже про список кандидатів у депутати від цієї партії. Урядові посади у коаліційному уряді від цього клану переважно займають люди, які не мають відповідної освіти. Наприклад, перший віце-прем'єр Микола Азаров, за освітою гірничий маркшейдер, очолює міністерство фінансів. Хоча найбільше уваги заслуговує "проффесор" невідомо якого вищого навчального закладу Віктор Федорович. Ми ще не забули, як він у своїй автобіографії зробив понад тридцять граматичних помилок. У публічних виступах Янукович дозволяє собі нецензурні висловлювання, що далеко не личить особі такого рівня.

Всі "професіонали" у Партії регіонів умовно розподіляються на чотири категорії. Перша з них – це вихідці з керівництва райкомів, обкомів КПРС або ж комсомолу, які займали там посади керівництва того чи іншого напрямку народного господарства: Янукович, Рибак, Азаров та багато інших.

Друга категорія "професіоналів" – це представники так званих чесних мільярдерів, походження первинних капіталів яких ховається в густому тумані. Очолює цю категорію найбагатша людина в Україні Ринат Ахметов. Вони повністю фінансово контролюють не тільки партії, а й більшу частину промисловості та економіки України. Вони ж майже повністю контролюють нафтовий та газовий ринок у державі, тим-то у великій мірі залежать від Росії, а їхній бізнес залежить від російського ринку.

Донецький клан намагається монополізувати економіку та промисловість в Україні. Їхні представники на заході та в центрі України скуповують акції підприємств, котрі ще працюють, доводять їх до банкрутства, викидають працівників на вулицю, руйнують будівлі, ріжуть на металобрухт або ж продають обладнання, і на місці, де колись знаходились підприємства, які могли б розвивати економіку України, будують різного типу торговельно-розважальні комплекси. Така реконструкція підприємств приносить швидкі прибутки для клану, але повністю руйнує економіку нашої держави. Маючи колосальні, награбовані у народу кошти, представники цієї категорії скупили майже всі засоби масової інформації. Саме через них ця кланова верхівка стала суперпрофесіоналами у розповсюджуванні брехні серед пересічних мешканців нашої держави.

Вони брешуть, ніби за час правління клану Януковича зростає економіка і валовий продукт та рівень життя громадян. Кожен пересічний громадянин нашої держави бачить, як нахабно грабуються та руйнуються підприємства. Також цей пересічний громадянин чудово бачить та й знає на власній шкірі, що зарплата у нього протягом двох-трьох років майже не зросла, а ціни, починаючи з оплати за комунальні послуги і закінчуючи куснем м'яса чи хліба, зросли за цей період майже вдвічі. Цікаво, що стабілізації, яку так голосно проголошують кланові спікмейкери, зовсім не видно, ціни невпинно зростають.

Третя категорія "професіоналів" від Партії регіонів – це найнебезпечніші особи. Народ прозиває їх запроданцями. В основному всі вони так звані невдахи, які були членами інших партій і ніде не могли знайти собі пристойного місця. Це – Чорновіл, Головатий, Шуфрич, Анна Герман, Інна Богословська тощо.

І четверта категорія представників "професіоналів" – дійсно професіонали, колишні секретарки та масажистки босів, колишні їхні приватні шофери та охоронці. Вони ніколи не засвічуються в ефірі. Їх час від часу використовують під час захоплення трибун чи приміщень як рейдерів. Вони професійно можуть набити морду іншим депутатам під час захоплення трибуни чи працівникам правоохоронних органів під час захоплення приміщень, при цьому на все горло кричатимуть, що вони народні депутати. Окрім членів фракції, ніхто не знає їхніх прізвищ.

"СТРАШЕННО ДАЛЕКІ ВОНИ ВІД НАРОДУ"

Роблячи поверхневий аналіз роботи коаліційних сил, приходимо до висновку, що зрощення мафіозного фінансово-олігархічного клану з представниками так званих лівих сил – КПУ та СПУ – не принесло нічого хорошого в життя пересічного українця. За час їхнього перебування при владі вони стали ще більш ворожими для українського народу. Ворожими не тільки для народу, а й для цілісності Української держави. Такий олігархат може штучно подилити Україну, що рівнозначно її загибелі.

ПУТІН – ЦІЛИТЕЛЬ КОЛІНА?

Недавно наш прем'єр їздив на Алтай шукати алтайського цілителя для свого коліна.

У той самий час російське телебачення демонструвало кадри про відпочинок "без краватки" російського президента Путіна на Алтаї, який спускався з командою на човні по ріці, їздив на коні, рибалив тощо.

Після тижня перебування на Алтаї повернувся в Україну і наш прем'єр. Він сяяв від радості і з хитринкою в очах висловлювався про наші газопроводи, про будівництво до 2012 року перешийка з Криму через Керченську протоку в Росію.

То що, з коліна продаються інтереси української нації і держави, пане прем'єре? Чи не так?

Гаврило КАЛАМОНЬКО

Газета "Ветеран України", яку видає організація ветеранів України під керівництвом генерала армії Івана Герасимова, постійно публікує матеріали антиукраїнського спрямування, паплюжить українську національну ідею незалежності України і все, що з нею пов'язане...

Зокрема і в №11 (313) з'явились дві статті, спрямовані проти створення "Музею радянської окупації": заява "Совета организаций ветеранов войны и труда и военной службы г. Южноукраинска" "Нет строка давности" і стаття "письменника-фронтовика" Олександра Сизоненка "Кощунство".

Ми, ветерани РО Всеукраїнського об'єднання ветеранів, представники політичних партій і громадських організацій національного спрямування, стривожені і обурені тим, що на 16-му році незалежної України ведуть антиукраїнську діяльність такі письменники, як О. Сизоненко.

Відповідаємо на його статтю, в якій створення "Музею радянської окупації" називається "Кощунством".

МИНУЛЕ І СУЧАСНІСТЬ

ІСТОРІЯ, НАПИСАНА КРОВ'Ю УКРАЇНЦІВ

Відповідь "письменнику-фронтовику" Олександру Сизоненку на його статтю "Кощунство"

У листопаді 1917 року до влади в Росії прийшли більшовики на чолі з Лєніним, Троцьким, Свердловим, Урицьким, П'ятаковим й іншими авантюристами та кримінальними злочинцями. Майже 90% більшовицької партії складали євреї. Вони поділили народи тодішньої імперії на "білих" і "червоних", організували жорстоку громадянську війну, в якій загинуло 15–17 млн. людей різних національностей, зокрема й українців.

Україна була окупована і завойована червоною Москвою. 20 листопада 1920 року в районі міста Підволочиськ уряд і армія Української Народної Республіки перейшли ріку Збруч і опинилися на території Галичини, яка на той час була завойована поляками.

Український народ не мирився з окупацією і боровся проти неї різними способами, в тому числі партизанськими: згадаймо Базарську трагедію, Холодноярську республіку та інші повстання. Вони тривали до 1932–1933 років. Тільки штучно організованим голодомором проти українського народу, під час якого померло 6–7 млн. людей, було придушено народний опір.

Голодомор був не тільки в Україні, а й в українських регіонах, які відібрала Москва: Курщині, Білгородщині, Вороніжчині, Стародубщині, Кубані, Ставропольщині і Поволжі. В Росії й Білорусії такого голоду не було.

Нас, українців, як бездержавну націю, одягали в уніформи різних армій і примушували воювати за чужі інтереси, навіть брат проти брата. Така була гірка наша доля. Багато з нас стали офіцерами, генералами і навіть маршалами, але не своєї армії.

Українці змушені були воювати і в Першу, і в Другу світові війни в арміях царської Росії, Австро-Угорщини, Польщі, США, Канади, Франції, Чехословаччини, Румунії.

Сталін і Гітлер, двоє кривавих диктаторів, керівники величезних імперій, почали Другу світову війну як союзники. Коли Гітлер прийшов до влади, у 1933 році Сталін першим прийшов йому на допомогу: десятки тисяч німецьких офіцерів навчалися в радянських військових училищах, особливо пілоти і танкісти. Це загальновідомі тепер факти, які ганебно замовчуються комуністами і їм подібними. Аж до 22 червня 1941 р. через Брест йшли ешелони з стратегічною сировиною в Німеччину.

Навіть пакт Рібентропа-Молотова розсекретили тільки за правління Горбачова.

Німецька окупація в Україні тривала тільки три роки. Німці не встигли зробити так багато зла Україні, як радянська влада за 70 років. Хоча поняття розміру зла досить відносне, – окупанти всі одинакові. Проте музей німецької окупації є майже в кожному більш-менш великому місті.

Термін "Великая отечественная война" звучить недоречно і абсурдно навіть для Росії, а тим більше для України, яка була складовою частиною більшовицької імперії, і ніякої самостійної політики не вела, бо не була суб'єктом міжнародного права. Правильно було б визнати – Друга світова війна розпочата і тривала між двома диктаторами, колишніми союзниками, за переділ світу.

Більшовики і німці, які завойовали Україну в різний час, любили себе називати "визволителями", але нам від цього легше не ставало.

Початок війни 22 червня 1941 р. багато українців зустріли прихильно: сподівалися, що Україна стане незалежною державою, ліквідують колгоспи. Люди пам'ятали голодомори 1921–1923 і 1932–1933 рр., репресії 1937–1938 років, арешти та розстріли (найчастіше інтелігенції) за часу панування більшовиків.

Панічно відступаючи з України, більшовики розстрілювали тисячі людей в Луцьку, Львові, Станіславі, Тернополі, Вінниці, Києві (одна Биківня і Дем'янів лаз чого варті). Таких місць було сотні, якщо не тисячі. Тому музеї більшовицької окупації можна створювати майже в кожному селі: експонатів і матеріалів залишилось дуже багато. Музей в Києві – тільки запізнілий початок.

30 червня 1941 року у Львові урочисто проголошено відновлення Української самостійної держави і створено уряд на чолі з Ярославом Стецьком. Німці були категорично проти цього, і всіх членів уряду арештували, в тому числі Степана Бандеру, Ярослава Стецька й сотні інших активних українських патріотів. Через деякий час були арештовані Андрій Мельник і його прихильники. Німці були такими ж окупантами, як і більшовики. Почалися масові арешти націоналістів на всій території України. Були зокрема розстріляні Олена Теліга, Олег Ольжич і багато інших. В концтаборі Освенцім були замордовані два рідні брати Степана Бандери.

Окупанти масово розстрілювали та примусово вивозили людей до Німеччини. Восени 1941 року для захисту населення почали створюватися загони української самооборони, які літом 1942 р. організувались в Українську повстанську армію. УПА була створена тоді, коли радянсько-німецький фронт був на Волзі під Ленінградом, Сталінградом і на Кавказі. Ніхто не вірив у перемогу Сталіна, який дав команду Берії вступити через Болгарію в переговори з Гітлером і віддати все, що він завоював. Німці на той час захопили всю територію України, і хоч сили були далеко не рівні, УПА як могла, так і захищала свій народ. На Волині були звільнені від фашистів цілий ряд районів, і там була відновлена українська влада.

Дивізію "Галичина" почали формувати літом 1943 року, коли всі розуміли, що Німеччина і її союзники війну програють. Сподівались, що США, Англія та Франція не пустять Сталіна в Європу, і українська дивізія стане ядром нової української армії, як це було з Січовими стрільцями у 1918 році. На жаль, цього не сталося.

На Нюрнберзькому процесі питання співпраці українських націоналістів з фашистами навіть не розглядалось – адже такої співпраці не було. Хоча комуніст Симоненко і йому подібні багато разів повторювали цю брехню. Однак, на жаль, вони не були належним чином покарані Українською державою.

Упродовж 1942, 1943 і половини 1944 року УПА воювала проти німців і їхніх прислужників, і цим самим, хоч як це парадоксально звучить, допомагала стікаючій кров'ю Червоній армії бити німців і їхніх союзників. ОУН і УПА діяли на всій території України, а не тільки на Заході, як дехто думає. Про це свідчать архіви НКВС, які, на жаль, тільки частково опубліковані, а решта лишаються засекреченими в Москві.

Після закінчення війни в Україні знову почався голод, примусова колективізація, вивезення людей в Сибір. На перешкоді цьому стала УПА. Сили були далеко не рівними, і в 1949 році великі підрозділи УПА згідно із наказом генерала Романа Шухевича були розформовані. Цей великий стратег, український патріот-націоналіст у 1942 р. був арештований гестапо, і тільки чудом йому вдалося втекти. Після війни УПА, не маючи ніякої зовнішньої підтримки, крім свого власного народу, вела жертовну боротьбу проти більшовицької окупації. Проти УПА було кинуто всю більшовицьку репресивну систему: провакації, підкуп, жорстокі репресії. В кожній області НКВС створило псевдобоївки УПА. Наприклад, в тогочасній Станіславській області в різний час під виглядом УПА діяли близько 20–30 груп по 30–40 чоловік кожна. У ці псевдобоївки направляли професійних провокаторів, зрадників і кримінальних злочинців. Про їхні дії доповідав Микиті Хрущову перший секретар Станіславського обкому компартії Слонь. Щоб скомпрометувати УПА, провокатори вбивали по селах вчителів, медпрацівників і інших невинних людей. Ці факти також тепер загальновідомі.

Отже, якщо Олександр Сизоненко і йому подібні дуже шкодують за розвалом СРСР, то нехай його відновлюють разом з комуністами і соціалістами десь на окремо взятій території (скажімо, в Росії), але без нас, українців.

А якщо комусь незрозуміле слово "окупація", зверніться до енциклопедії.

Василь СЕНЮК, Голова РО Всеукраїнського об'єднання ветеранів,
Ярослав ОЛЕНЧУК, голова РО-СОУ, полковник,
Мирослав ЯКОВИН, голова РО-Народний Союз "Наша Україна",
Петро ГАЛИГА, голова РО-КУН,
Михайло ОНУФРІЇВ, голова РО-Братства вояків ОУН-УПА, політв'язнів і репресованих,
Мирослав ЛУТЧИН, голова РО-Просвіта ім. Т.Г. Шевченка

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ХТО ЗУПИНИВ ДЕПОРТАЦІЮ УКРАЇНЦІВ

Частенько від українців-пенсіонерів, задурених промосковською імперською пропагандою, можна почути: "А що мені дала незалежність і ваша УПА?" Забули, склеротики, і про заплановані Москвою голодомори, і про тюрму за три колоски, і про масові розстріли, і про геноцид української нації.

А ще ж Москва готувала нам долю депортованих народів (як чеченці, інгуші, кримські татари). 22 червня 1944 року Жуков і Берія підписали таємний наказ №0078/42 про виселення "всех украинцев..." Після розпаду СРСР цей наказ неодноразово публікувався в пресі (наприклад, у газеті "Молодь України" від 26 березня 1993 р.)

Микита Хрущов на XX з'їзді КПРС, розвінчуючи культ особи Сталіна, зізнався: "... и украинцев бы вывезти, так вагонов не хватило". Що ж насправді завадило виконати цей імперський план? У статті "Розгром під Космачем", надрукованій у газеті "Літературна Україна" №27, 2007 р., є відповідь: "У січневому бою 1945 року в Космачі були розгромлені значні сили НКДБ, які мали здійснювати депортацію". Планувалося почати масове виселення українців, у першу чергу з Західної України. Війська енкаведистів посунули на Космач колонами з трьох напрямків (з Жабйого, Микуличина і з Коломиї), але потрапили в пастку, влаштовану загонами УПА, і були винищені. Така ж поразка спіткала й сили резерву енкаведистів, що поспішили на виручку, якими командував генерал Дергачов.

Стаття доводить, що "депортацію українців зупинила УПА". Ось і подумайте, "панове", що дала українській нації і вам збройна боротьба ОУН-УПА. Тепер би ви і ваші діти та онуки освоювали Таймир, Колиму чи Магадан. Та й поміркуйте гарненько, що буде з вами, коли, не дай, Боже, знову оберете до влади промосковських холуїв? Ці вороги Української держави (всякі шовіністи-регіонали, комуністи, соціалісти, федералісти) допоможуть виконати наказ Жукова, ще й вагонами забезпечать, "чтобы на всех хватило".

Микола НЕВИДАЙЛО,
в'язень ГУЛАГів, член НСПУ,
м. Дніпропетровськ

ЗОНА КОМУНІЗМУ

МУЗЕЙ ІСТОРІЇ СРСР

Острів Тузла

Я зовсім не пам'ятаю часів СРСР, окрім портретів "дєдушки Лєніна" в дитсадку над акваріумом. Подорож у часі в добу СРСР можна здійснити шляхом поїздки до Білорусі: все сіре і облуплене (частково через брак реклами), жахливо одноманітний пафосно-зомбуючий стиль медіа, хамські "тьоті" в напівпорожніх магазинах, агенти КДБ… Виявляється, такі "часові тунелі" існують і в Україні.

Наприкінці серпня знайомі запропонували мені відпочинок на острові Тузла, що видалось мені дуже екзотичним. На Тузлі розташований пансіонат "Два моря" (острів з одного боку омивається Чорним морем, а з іншого Азовським) виключно для працівників керченського порту та їхніх родичів, але як "родичів" працівники порту насправді можуть оформити кого завгодно. Дуже здивувала надмірно низька ціна: 5 гривень за добу, – такі ціни були ще в році 2000-му… Як виявилося, умови відповідають ціні: тільки для витривалого "совєцького чєловєка".

Інна ВОЛОСЕВИЧ,
"Нація і держава"

ЧИМ БЛИЖЧЕ ДО РОСІЇ...

В порівнянні з досить чепурними, а подекуди й до гламурно вилощеними (в зонах відпочинку олігархів) курортними містечками кримського узбережжя місто Керч вразило неприбраністю, духом запустіння й убогості. Руїни грецької цивілізації – міста-полісу Пантікапею – сусідять з руїнами цивілізації радянської: обмальовані графіті пам'ятників "отважним чекістам-партізанам-морякам-рабочім і солдатам", кущі, біля яких смердять стихійними громадськими туалетами, але біля пам'ятників лежать свіжі букети, а навколо посаджено клумби з гарними квітами; облуплені потворні "хрущівки", подекуди обвішані старими і новими табличками із гаслами на кшталт "слава городу-герою Керчі" чи зображеннями мера в оточенні радісних дітей в стилі "Спасіба таваріщу Сталіну за наше щаслівае детство".

Нові красиві будинки в Керчі майже не трапляються, а якщо й трапляються, то за височезними глухими мурами, щоб прості смертні не бачили, хто там живе. В центрі міста є дуже гарний костел св. Анни XVII століття, перед яким за середньовічною традицією у два ряди розташувався стрій калік і юродивих – але служби у ньому проходять при вибитих вітражах... Я ще ніде не бачила настільки недоглянутого музею, як в Керчі – унікальні експонати морської флори і фауни розвалюються на очах, розлазяться в формалінових розчинах, деякі з них мають таблички (то російською, то латиною), а деякі ні, деяких з них для чогось помалювали фарбою грубих неприродних відтінків. Таке запустіння дивує, адже місто із промисловим портом, оточене курортними зонами, з грецькими руїнами, де постійно ведуться розкопки та зйомки фільмів, за визначенням повинне було б процвітати – але воно зовсім не схоже на ошатну Одесу чи Ялту. З усіх міст кримського узбережжя таким запущеним, як Керч, є ще Феодосія, де півміста перебуває за колючим дротом російського ЧФ, а через центр міста попри пляжі проходить залізниця. І чому це з давніх-давен отак повелося, що чим ближче до Росії, тим більше запустіння?.. Це спостерігали піші й кінні мандрівники XVII–XVIII століть, це стверджують і нинішні автомобілісти та туристи.

ТОРЖЕСТВО ХАМА

Із своєю українською мовою я в Керчі, як і в усьому Криму, почувалася іноземцем – люди реагують настороженно, але з цікавістю, як на екзотику. Відразу запитують, звідки я: зі Львова? Я справді родом зі Львова, але вже тепер відповідаю, що з Києва. Це дивує ще більше: "а что это у вас в Киеве по-украински разговаривают?". За даними ГФК Юкрейн, 50% киян розмовляють вдома українською мовою, тільки я чомусь не бачу їх на вулицях – мабуть, шифруються...

Коли ми сідали в маршрутку, я спитала, хто останній в черзі.

– Какая чєрга, дєвушка, – здивувався молодик. – Щас всє как налєтят!..

І справді, коли під'їхала маршрутка, люди немов збожеволіли: чоловіки і товсті баби як авангардна сила з усієї сили ліктями та торбами розпихували менш агресивних пасажирів, не шкодуючи ні жінок, ні дітей.

Дізнавшись, звідки я, молодик перепитав: невже в Києві на маршрутки бувають черги? Я підтвердила. "Цивілізація!" – з повагою прокоментував він.

Керч особливо тисне на свідомість надміром плакатів знову ж таки в радянському стилі із переліком різних правил та заборон, викладених хамською мовою. Коли ми заплатили за вхід у такий собі відгороджений від бетонної набережної басейн серед моря, щоб пострибати з вишки, нас вразило те, що всі трибуни були в написах "Нє соріть", "Нє кричать", "Нє куріть", "Нє пріносіть і нє распівать алкогольниє напіткі", "Нє оставлять дєтєй бєз прісмотра" – там бракувало хіба що "нє дишать" – і панував над цим усім напис "Нарушителі будут нємєдлєнно вивєдєни". Вся вишка також була обклеєна правилами, в яких мерехтіли різні "запрєщєно" – зокрема, "запрєщєно пригать бєз трєнєра". Ніякого тренера, звичайно, ніде не було, і наша компанія почала стрибати по черзі. Раптом прорізалось шипіння мегафона і огидний жіночий голос почав кричати, як нам стрибати: "Дєвушка, куда ви прьотєсь, лєзть на вишку по одному, нє толпіться..." Ми підійшли до адміністратора з вимогою або повернути гроші, або заткнути свою "дєвушку". Адміністратор дуже здивувався і викликав охорону, але врешті ми мирно домовились, що будемо виконувати усі правила, а командна жіночка замовкне.

"ПРІЯТНОГО ВАМ ОТДИХА..."

Із порту – проржавілого звалища страхітливих, схожих на кістяки динозаврів, кораблів – ми вирушили на катері (звичайно ж, обклеєному різними "запрєщаєтся") на острів Тузлу. Перше, що впало в око на острові – це обідраний синьо-жовтий прапор.

– Привезти вам нового прапора? – запропонувала я адміністраторші.

– А, пусть вісіт, – відмахнулась вона. – Кто єго будєт пєрєвєшивать?

Як виявилось пізніше, це справді дуже "символічний" символ (перепрошую за тавтологію) острова.

Друге, що мене здивувало – те, що в нас відібрали паспорти. Ми жартували, що нас, мабуть, хочуть продати в гарем якомусь російському олігарху – адже в усіх жертв торгівлі людьми насамперед відбирали паспорти... Я зателефонувала знайомим, які організували мені цей відпочинок, і вони підтвердили, що це тут "нормально".

Пансіонат "Два моря" – це два ряди фанерних бараків, помальованих вицвілими дельфінчиками та корабликами, і суцільно обвішаних плакатами із правилами і заборонами, яких, як нам здалося, на крихітній Тузлі було навіть більше, ніж по всій Керчі. Серед заборон були досить дивні: "Отдихающіє обязани тушить пожар", "Запрєщаєтся завєшивать вєранди одєялами", "Запрєщаєтся плавать на надувних матрасах і другіх плаватєльних срєдствах", "Запрєщаєтся купатся на сторонє Азовского моря" (цю заборону ніхто не порушував, бо воно брудне і мілке), – і зовсім страхітливі: "Нєзарегєстрірованиє дєти будут вивєзєни с острова". І викинуті в море, певне...

Душу не було, туалет був загальним і страхітливим, кухня – спільною і вічно переповненою сварливими жінками. Стіни будиночку були настільки тонкими, що ми чітко чули все, що казали наші сусіди з усіх боків – точнісінько, як в гуртожитку в "Золотому теляті" Ільфа і Петрова.

Правила і заборони були не тільки зовні, а й всередині будиночка. "Нарушітєлі будут оштрафовани і вивєзєни с острова с сообщєніем по мєсту работи" – це було вже видрукувано комп'ютером на папері, датованому 2003 роком. Я уявила, як в редакцію "Нації і держави" з Тузли "сообщают о мойом повєдєнії"...

В будиночку був побитий життям емальований посуд, щербаті відра, погнуті алюмінієві виделки та ложки і "Опісь імущєства" ("Тазік – 1 шт., вєнік – 1 шт." Щодо "вєніка", то він скоріше скидався на "3 шт.", оскільки солома розповзлася на окремі пучки). Ми розписалися в "опісі" і потім дуже боялися щось загубити, щоб у нас не забрали паспорти і не залишили тут на довічні муки, як в романах Кафки.

Найогиднішою забороною була заборона виходити за межі пансіонату, яка повторювалась по мегафону що кілька годин: "Напомінаєм вам, что наш остров находітся на погранічной тєрріторіі. Виходіть за прєдєли санаторія строго запрєщєно. Нарушітєлі будут отштрафовани і вивєзєни с острова с сообщєніем по мєсту работи. Пріятного вам отдиха". Всі переліки заборон завжди знущально закінчувались "Пріятного вам отдиха". Цю заборону ми порушили першого ж дня. Довжина пансіонату була метрів 500, і сидіти там, як щурі в клітці, було неможливо. По-перше, окрім мегафонів, скрізь лунала російська попса (попри заборону "нарушать тішину і покой отдихающіх". "Отдихающіє" – адміністраторка якось кумедно обмовилась "обітающіє" – не тільки голосно включали музику, а й плавали на матрацах, "ісользовалі казьонниє одєяла как подстілкі" і завішували ними веранди, "игралі в азартниє ігри", "находілісь в нєтрєзвом відє" тощо. (Класичний принцип тоталітарної держави: заборон стільки, що неможливо щось не порушити і, відповідно, будь-якого "нєугодного гражданіна" легко можна схопити і в чомусь звинуватити). По-друге, на території пансіонату буйки були дуже близько від берега, і коли я за них запливла, то відразу ж почула істеричні крики по мегафону. По-третє, на території пансіонату стояв неприємний запах органічних відходів і хлорки, який я пам'ятаю ще з дитячого садка, радянських їдалень та лікарень...

"За прєдєлами пансіоната" знаходилось напівзруйноване поселення із будинками в жахливому стані. Нам казали, що в ньому постійно проживає 7 сімей рибалок. А далі починався рай. Тиша. Прекрасні морські краєвиди. Безлюддя зрідка порушували поодинокі місцеві рибалки та інші "нарушітєлі" з пансіонату. Ми облюбували собі невеличкий острівець на тому місці, де Чорне море зливається з Азовським, створюючи маленькі метушливі хвильки, назвали його "Тузлик" і засмагали на ньому замість пансіонатського пляжу, зганяючи чайок.

Острів легко можна обійти за день. Зі східного краю біліє сумнозвісна дамба, ніби кістлява рука матушкі Рассєї, на її краю чомусь стоїть багато легкових автомобілів. Я запитувала місцевих і немісцевих тузлян, як вони ставляться до цього. Люди відповідали, що це просто мало б бути зручним і дешевим сполученням з Росією (замість дорогого парому), і не бажали визнавати в дамбі ніякого політичного підтексту.

"НАМ ЗДЄСЬ ХАХЛОВ НЄ НАДА..."

Друге наше зіткнення з охороною – але вже не пансіонатською, а прикордонною службою – відбулося "за прєдєламі пансіоната". До нас підійшов молоденький прикордонник і сказав: "Виходіть за прєдєли пансіоната строго запрєщаєтся. Ви что, глухіє ілі чітать нє умєєте?" Я глузливо відповіла, що по-російськи ми справді не вміємо читати. "Так, ану всталі і шагом марш на катєр. Нам здєсь хахлов нє нада". "Прошу показати своє посвідчення... Якій ви країні служите?.." – наперебій обурено загомоніли ми. – "Гадаємо, вашому начальству цікаво буде дізнатися, як ви ставитесь до країни, яку присягали охороняти ...". Я навіть показала своє журналістське посвідчення і сфотографувала його. Прикордонник закрив обличчя руками: "Фотографіровать тут запрєщаєтся (неправда, якраз такої таблички не було). Нічо я вам показивать нє обязан. Понаєхалі тут. Будєтє вивєзєни первим же катєром", – і забрався геть. Потім ми його бачили на "діскатєці" на честь Дня Незалежності України. Він чистою українською співав "Червону руту" і навіть взяв участь у конкурсі якихось овочевих ікебан (треба було створити композицію із різноманітних овочів) під назвою "Моя щира Украина" (так і було написано). Який все-таки театр абсурду панує в свідомості цих людей...

Не знаю, що там хто про нас розказав (мабуть, що ми – страшні "бандєровскіє журналісти"), але більше нас ніхто не чіпав. Навіть тоді, коли ми переночували на березі моря "за прєдєламі пансіоната". Однак зранку до переліку заборон, оголошуваних по мегафону, додалось: "Запрєщаєтся ночєвать на откритом воздухє за прєдєламі доміка".

Я дуже гарно відпочила на Тузлі, але воліла б платити вдесятеро й вдвадцятеро більше, щоб не було мегафонів, буйків, побутової потворності, загальних смердючих туалетів, хамських плакатів та охоронців. Якщо якийсь підприємець не відіб'є собі цей острів у держави і не перетворить його на Багами чи Канари, то, принаймні, державі слід було б створити там "Музей історії СРСР" із живими людьми-експонатами, що відображають епоху, як в європейських історичних музеях.

СВЯТО КНИГИ

ФОРУМ ВИДАВЦІВ І "КАВЕРЗИ" КНИГОВИДАННЯ

Іван АНДРУСЯК, "Нація і держава"

У Львові відбувся чотирнадцятий Форум видавців. Цього року до Львова приїхали 414 видавництв. У рамках Форуму було проведено близько 130 різноманітних заходів: це і конференції, і презентації, і "круглі столи", й автограф-сесії. Для зустрічей із читачами прибули 105 українських та 35 іноземних авторів.

Почесним гостем Форуму став Петер Вайдхаас, директор найвідомішого у світі Франкфуртського міжнародного книжкового ярмарку. Крім Німеччини, на Форум приїхали гості з Польщі, Литви, Хорватії, Сербії, Болгарії. Однією з головних подій виставки був Другий міжнародний літературний фестиваль. Він об'єднав понад 90 авторів з дев'яти країн світу: України, Австрії, Литви, Польщі, Сербії, Хорватії, Білорусі, Німеччини, Росії, Болгарії. Фестиваль виявився наймасштабнішою літературною акцією в Україні.

Уже не перший рік на Форумі широко представлена польська література. Нині на ярмарок завітали популярні польські письменники – Катажина Грохоля та Марек Краєвський. А директор Польського Інституту в Києві Єжи Онух розповів про заснування літературної премії імені Джозефа Конрада-Коженьовського, яка відтепер присуджуватиметься українським письменникам. Лавреат отримає грошову винагороду у розмірі 20 тисяч гривень, а визначить та оголосить його польсько-українське журі.

Цього року ґран-прі присуджене не було, однак тринадцять (парадоксальне число) томів з усього, що запропонували протягом року українські видавці, експерти обрали. Це, зокрема, тритомна "Історія Львова"; збірник документів і матеріалів "Голодомор 1932–1933 рр. в Україні"; поважний том нарисів про діячів історії, політики, культури авторитетного історика Ярослава Дашкевича "Постаті"; двотомне дослідження директора Львівської філії Інституту літератури НАН України Євгена Нахліка "Пантелеймон Куліш: особистість, письменник, мислитель"; перший том пастирських послань митрополита Андрея Шептицького; серія "Розстріляне Відродження" київського видавництва "Смолоскип".

Також цьогорічний Форум був унікальний тим, що вперше його відвідав чинний високопосадовець. Президент Віктор Ющенко пройшовся поміж ятками, поспілкувався з видавцями і накупив книг. Президент, як відомо, оголосив нинішній рік Роком української книжки. Щоправда, уряд Януковича це його розпорядження й не думав виконувати – на цьогорічному Форумі було представлено значно менше нових видань, порівняно з минулим і навіть позаминулим роком. Отакі реалії...

ВСІ НА ВИБОРИ!

РОЗДВОЄННЯ

В'ячеслав ШНАЙДЕР

Я повільно пробуджуюсь і лежу все ще напівсонний, стиха прислухаючись до чогось, чого ще не розумію.

Щось не те у просторі. Хтось вліз у простір.

Ви не думайте, що я корчу з себе незвичайну людину. Це пробуджується моє прокляття – екстрасенсорна інтуїція. Пробудилась вона у мене після медитацій, якими я займався в часи своїх студентських занять карате під керівництвом великого тренера Ясунарі Миямото, учня ще більш великого Ойями.

І ось лежу і відчуваю – не той простір. Хтось щось у ньому проштовхує, набиває його якимсь барахлом.

Загадили Простір, сволота!

Повільно сідаю і вслухаюсь пильніше.

Щось не те з Часом. Нездоровий ритм. Істерика. Пустота. Суєта і божевілля. Не відчувається Вічності.

Зіпсували Час!

Що ж це за типи? І їх там до чорта...

Дружина заходить у кімнату.

– Сашко, подивись у вікно – там якась партія виставила прапори. Вибори...

– Ні звуку!

Все ясно з зіпсованим Простором і Часом.

– Вибори почались, а тебе щось нікуди не кличуть...

Коротким сильним рухом я скидаю зі столика стос книжок. Дружина прожогом вилітає з кімнати.

Між іншим, я на дружину руки ніколи не підіймав і не підніму. Але можуть постраждати книжки, тарілки, різні електроприлади і т.ін. Особливо в період виборів.

Дружина їде на роботу. Я – на кухню. Ставлю яєчню, знімаю яєчню.

Несподіваний легкий стук. Дивлюсь у розчинене вікно.

На вікні сидить білобока сорока. А що це у неї в дзьобі?

У дзьобі в сороки кольоровий листок паперу, на якому ясно видно "Віктор Янукович – найкращий друг українських дітей..."

І ця працює!

Добре, що у птахів реакція все-таки ліпша, ніж у колишніх каратистів. В руках у мене залишився лише жмут білого пір'я. Але листок паперу таки влетів у кімнату.

Кінчиками пальців беру його і несу у відро для сміття. Несу, як здохлого щура. Ретельно мию руки з милом. Сідаю снідати.

Дзвінок у двері. Знову неприємне екстрасенсорне почуття. Якщо...

На порозі стоїть Дід Мороз, серед спекотного червня одягнений у шубу і зимову шапку.

– Вам привіт від Олександра Олександровича... Ви знаєте, яка це чесна людина!

Тієї ж миті впевнююсь, що в партіях працюють недужні і спортивні молоді люди з непоганою реакцією. Люди, які звикли, що їм можуть добре врізати. Дід Мороз відстрибнув, як блискавка, до того ж удар пом'якшила борода. І біг він, як спринтер. Через декілька секунд з нижнього поверху донеслось:

– Після виборів ми з тобою не так поговоримо!..

Сідаю за стіл. Їсти не хочеться. Ставлю чайник. Дзвінок. Іду до дверей. Хоч хто б там був – дракон, баба Яга, Василіса Прекрасна, Ілля Муромець – їм гаплик.

На порозі – дядько Микола. Руки тримає за спиною.

– Здрастуй!

– Доброго дня, дядьку Миколо. Заходьте.

– Я до тебе з подарунком.

Дядько Микола виймає руки з-за спини і простягає мені акуратненьку червону цеглину.

– ??!

– Це тобі від Петра Симоненка! З цією цеглиною ми почнемо будувати свою дорогу до комунізму!

Дядька Миколу я бити не буду. Він старший від мене на 40 років. Він підтягував мені штани і витирав носа.

– Спасибі, дядьку Миколо.

– Бери цеглину.

– Не хочу.

– Ти що – не хочеш будувати комунізм?

– Дядьку Миколо, заберіть, будь-ласка, цеглину.

– Ти не хочеш будувати комунізм?!

Цього разу я впевнився, що пенсіонери іноді теж можуть так врізати... Бо несподівано потемніло в очах – та цеглина на моїй голові розкололась надвоє...

Втім дядько Микола вчинив правильно. Я нарешті прокинувся.

З кухні було чути:

– Сашко, вибори! А ти – поки що нічого не...

Між іншим, ніякий я не екстрасенс. І ніякий я не каратист. Я – журналіст. І у виборах участь я буду брати. Як миленький. Гроші!

м. Житомир

ВІД АВТОРА

МІНКУЛЬТ ПРОДАЄ ЛАВРУ!

Наталка ІВАНЧЕНКО,
шеф-редактор
журналу "Музеї України"

Під завісу виборчих перегонів український уряд зробив царський подарунок Росії – міністерство культури і туризму видало наказ від 07.09.07 № 1200/22/13-07 про передачу кількох корпусів Заповідника "Києво-Печерська лавра" Московському Патріархату.

Так історично склалося, що після чергових виборів росіяни одержують великий кусень українського майна. Після виборів 2004 року Московський Патріархат виторгував собі корпуси Києво-Печерського заповідника.

У цьому році російські попи зазіхають ще на три об'єкти Заповідника – це сторожка при вході до Гостинного двору, Південна башта та церква Спаса на Берестові. Остання розташована поза межами Києво-Печерської лаври і є унікальною пам'яткою архітектури давньоруської доби.

До нашого часу, у всій Східній Європі, збереглось лише кілька взірців архітектури та живопису такого віку, як Спаса на Берестові. Дослідники відносять храм до одного ціннісного рівня із Софією Київською та Михайлівською церквою Видубицького монастиря. У 1970 р. під розписами XVII ст. випадково було виявлено давні фрески. Збереглися вони завдяки тому, що були забілені в той час, коли вцілілий нартекс зруйнованої церкви використовувався як капличка. Знайдені фрески виконані в період "княжої доби" і становлять велику історичну, художню та наукову цінність як пам'ятка монументального живопису XI-XII ст. У розписі церкви у XVII ст. брали участь грецькі майстри. Присутність у розписах супроводжувальних текстів грецькою і слов'янською мовами свідчить про досвід роботи запрошених майстрів і в Балканських країнах.

Через недостатнє фінансування, наукові дослідження цієї пам'ятки в останні роки були призупинені. Хоча рідкісний живопис, що не має аналогів в країнах близького зарубіжжя, та неповторна архітектура церкви вимагають ретельного всебічного вивчення.

У 2002 році церкву Спаса на Берестові, було внесено до віснику ЮНЕСКО "Перелік 100 світових пам'яток, які перебувають під загрозою", що зосередило увагу міжнародної спільноти на цій унікальній пам'яті. Заповідник отримав міжнародні гранти на реставрацію і проектування, однак фінансування з боку держави зупинилося з незрозумілих причин. За останні роки Заповідник не отримав ні копійки на реставрацію. Тим часом Московський Патріархат отримав від українського уряду понад 12 мільйонів гривень на реставрацію церков. А в Києві планують, після виборів, побудувати майже 200 церков. Знову ж за державний кошт.

І ось тепер Мінкульт ініціює передачу майна Заповідника, лишаючи поза увагою незгоду фахівців та науковців, висловлену зокрема в Постанові Колегії Головної Ради Українського товариства охорони пам'яток історії і культури № 143-5 від10.10.06 та лист Державного комітету з будівництва та архітектури від 09.07.02. № 6/1-193. В останньому наголошується, що передача церкви Спаса на Берестові порушує Указ Президента України "Про положення про національний заклад (установу) України", яким визначено, що майно, закріплене за національними закладами (в нашому випадку за Національним заповідником "Києво-Печерська лавра") не підлягає передачі будь-яким органам, підприємствам, установам чи організаціям.

До речі, церква Спаса на Берестові НІКОЛИ! не була складовою чоловічого монастиря Києво-Печерської лаври. Будували її як окрему заміську резиденцію князів – родини Мономаховичів. Тут і досі є некрополь князівських поховань. Саме останній факт і не дає спокою російським патріотам. За літописом, на території церкви поховано князя Довгорукого, засновника Москви.

Шапку Мономаха Росія вже давно забрала, а любого князя ніяк не знайдуть.

Ще й зверху рознарядку спустили – збирати всюди гордість Росії.

Яйця Феберже скупили, козацькі регалії з самої Америки вкрали, а тут з України "рідного" Довгорукого забрати не можуть!

Наприкінці 80-х років минулого століття археологи знайшли якийсь княжий кістяк. Але довести, що це Довгорукий, так і не змогли.

Навесні цього року Москва знову порушила питання про передачу праху Довгорукого. Чого тільки не пропонувала: і ДНК-аналіз, і "обмін на прах Олександра Довженка"...

Без гарантованих доказів наші вчені не віддали. Все начебто стихло. І ось знову вибори. Українська культурна спадщина стала козирною картою перевиборчих перегонів.

Мабуть, "заводи, пароходи" закінчилися. Перейшли до пам'яток культури і архітектури. Своє крісло ближче до тіла...

Та й кому потрібна наша культура? Може роздамо всі наші експонати на приватні дачі, передамо музейні приміщення під кабаки? А для тих, хто переймається українською культурою, побудуємо музей-ленд, або етнографічні хутори. Такі собі "Нью-Васюки по-українськи". З вишиванками, трипільськими глечиками, козацькими шароварами, вітряками, пасіками...

Америка й тут нам допоможе – у себе вони вже давно зробили індійські резервації...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 7 000 примірників

Ціна договірна